

Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden en mag niet verder worden verspreid.

Selma Noort

Silas en de wolf

LEOPOLD / AMSTERDAM

Het boek dat Johanna aan Silas gaf was zwaar. De rug was versleten van ouderdom en het leer aan de bovenkant was gebarsten. De letters op de kaft waren zwart met alleen nog restjes van goudverf.

‘Het is een erg dik boek,’ zei Silas. ‘Waar staat het, over wolven?’

Johanna kwam naast hem op de bank zitten. ‘Zoek gewoon bij de inhoud,’ zei ze, ongeduldig.

Toen Silas stil bleef zitten, voegde ze eraan toe: ‘De inhoud staat voorin. Daar staat hoe de hoofdstukken heten en op welke bladzijde ze beginnen. Leren kinderen tegenwoordig niets meer op school?’

Silas wilde het liefst opstaan, alle trappen af hollen en naar buiten rennen om de motregen en de koude lucht op zijn wangen te voelen. Zijn gezicht gloeide. Wat dacht Johanna wel? Toevallig was hij de beste van zijn oude klas met lezen! Hij wist heus wel dat de hoofdstuktitels voorin stonden met de nummers van de bladzijden daarachter want dat was bij zijn dikke sprookjesboeken ook zo. Hij wist alleen niet dat die lijst voorin ‘inhoud’ heette.

Hij opende het zware boek en schrok.

‘Er staan rare letters in,’ zei hij.

Johanna tastte over het boek en pakte zijn hand. Om te voelen hoe groot hij was, legde ze die met de binnenkant tegen haar eigen handpalm.

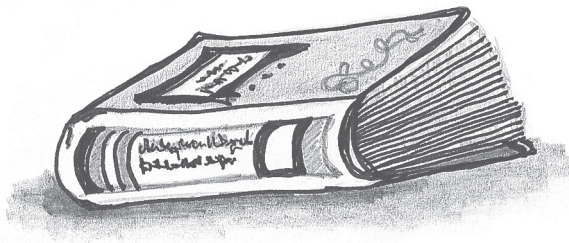
Silas' hand was nog niet erg groot.

Toen ze hem losliet klonk haar stem geduldiger. 'Ja, deze oude letters zijn vast anders dan je nu gewend bent. Maar probeer toch het hoofdstuk "De wolf" te vinden, wil je?'

Silas vond het hoofdstuk.

'Bladzijde 284,' zei hij.

'Goed zo.' Johanna gaf hem een klopje op zijn arm. 'Zoek die bladzijde dan nu maar op.'

Silas las de woorden die zijn wijsvinger aanwees hardop voor. 'De Wolf. Ca...' Hij keek even op naar Johanna. 'Canis Lupus?'

'Canis Lupus. Dat is wolf in de Latijnse taal,' zei Johanna.

'Lees maar verder.'

'Lang geleden leefden er overal wolven in Europa. De mensen hadden ontzag en bewondering voor deze in... intelligente roofdieren die onder de meest barre omstandigheden wisten te overleven. Ze vertelden

verhalen over een wolvin die kinderen grootbracht. Later gingen ze ook sprookjes vertellen, om hun kinderen te waarschuwen. Sprookjes zoals *Roodkapje*, en *De wolf en de zeven geitjes...*'

'Die sprookjes heb ik thuis,' onderbrak hij zichzelf.

Johanna gaf een ongeduldig rukje met haar hoofd. Hij las dus maar verder.

55

'Op het laatst zagen mensen de wolf alleen nog als een gevaarlijk roofdier. Steeds vaker werd er op hem gejaagd, vooral ook omdat hongerige wolven soms grote schade aanrichtten onder kuddes vee. Het is nu meer dan tweehonderd jaar geleden dat er voor het laatst een wolf is gezien in deze con...'

'Contreien staat er, denk ik,' zei Johanna.

'...contreien. Ook in onze buurlanden lijkt de wolf voorgoed verdwenen te zijn.'

Silas keek op, trots op zichzelf.

Johanna leek tevreden. 'Contreien, dat betekent streken – delen van het land,' legde ze uit. 'Er staan ook foto's van wolven bij dit hoofdstuk. Zie je die?'

Silas sloeg de bladzijde om. Hij zag twee zwart-witfoto's. Een van een wolf alleen, de ander van een roedel wolven.

'Ja,' zei hij.

'Kijk goed,' zei Johanna. 'Weet je heel, heel zeker dat je een wolf zag en niet een hond?'

Silas knikte.

Johanna's gezicht bleef vragend naar hem toe gedraaid.

Silas begreep dat ze hem niet had zien knikken.

‘Hij zag er precies zo uit als in dit boek,’ zei hij. ‘Maar dan gekleurd en met een dood konijn in zijn bek.’

Ze nam het boek van hem over en sloeg het dicht.

‘Je hebt het goed gelezen, hoor.’

Ze liep naar de boekenkast, vond de plek waar het boek had gestaan en schoof het terug tussen de andere boeken.

56 ‘Je hebt echt niets tegen Kamiel gezegd, toch?’

‘Kamiel is een jager,’ zei Silas. Hij huiverde weer.

‘Ja, en die bakker van jou, die aardige bakker met zijn lekkere brood, die is ook een jager. En de postbode ook. Ik ken ze allemaal want ik ben hier geboren en getogen. Jagen hoort bij dit dorp zoals pepernoten bij Sint Nicolaas. Pas dus op je woorden, altijd en overal.’

‘Altijd en overal,’ herhaalde Silas. Het klonk als een belofte. Een belofte veel echter en ernstiger dan “ik beloof het”.

‘Waar bleef je zo lang?’ vroeg Kamiel toen Silas met het briefje met de naam en het adres van de bakkerij terug in de keuken kwam.

‘Ik mocht van Johanna in de torenkamer kijken,’ zei Silas. Kamiel luisterde niet naar zijn antwoord. Hij pakte het briefje uit Silas’ hand, las het en liep ermee naar de telefoon in de bijkeuken.

Even later hoorde Silas hem praten: ‘Ja, ik weet dat het zondag is, maar morgen om zeven uur moeten we hier alweer vers brood hebben voor het ontbijt. We nemen ook veel luxebroodjes af. Het is misschien een stukje rijden, maar we zijn een goede klant en we betalen eens per twee weken, stipt op tijd.’